

dømme, er tilbøjelig til at antage, at Beskyttelsen ved disse Sætter er saaledes reguleret, at den udenlandske Konkurrence ikke er udelukket. Nogle Forandringer i de bestaaende Beskyttelsestoldsætter har Flertallet imidlertid troet at burde foretage. Man har saaledes paa flere Positioner, der berøre særlig Tekstilindustrien, foretaget Nedsættelser i den bestaaende Told, medens man kun for ganske enkelte Positioner, saasom for Klædningsstykker og Løvbær, er gaaet til en Forhøjelse af den nuværende Beskyttelse. Naar det finansielle Resultat for Flertallets Bedkommende tiltrods for Nedsættelserne alligevel udviser en Merindtægt for Manufakturvaregruppen, da er dette begrundet i den Forhøjelse, hele Kommissionen har været enig om at vedtage for Gulvtæpper samt for Afdelingen Silkevarer, som maa betragtes som absolute Luxusartikler, hvortil yderligere kan bemærkes, at der for førstnævnte Varer ikke er nogen indenlandsk Industri og for Silkevarer kun en ringe, og Toldforhøjelsen selvfølgelig saa godt som udelukkende vil komme Statskassen tilgode, saa meget mere som Forhøjelsen af Tolden paa Sillegarn, der er Raastof for den her bestaaende Silkevarefabrik, vil medføre, at dennes Beskyttelse ikke kan antages at ville blive forøget.

Mindretallet maa ligesom Flertallet erkende, at Tolden for denne Varegruppes Bedkommende har stor Betydning baade i finansiell Henseende og som Beskyttelse for den indenlandske Industri. Men den har endnu større Betydning for hele den store Befolkning, hvis Beklædning i alt væsentligt falder ind under denne Gruppe, og Mindretallet ønsker her som andet Steds særlig at tage Sigte paa den store Befolknings Tarv og Trang. Mindretallet ønsker ikke at ødelægge nogen som helst enkelt Industri, men kan paa den anden Side heller ikke være med til — til Skade for saa godt som alle Parter — at opretholde en Beskyttelse, der rækker langt ud over, hvad den nugældende Toldlov har tilfattet, og som paa flere Punkter i høj Grad er unaturlig. Varepriisernes stærke Fald i Forbindelse med andre Marsfager har haft til Følge, at Industrien for Tiden har en langt højere Beskyttelse i Forhold til Varernes Værdi, end der var tiltænkt den i 1863, en Beskyttelse, der i mange Tilfælde ligefrem udelukker Udlandets Varer fra en til Gavn for Forbrugerne naturlig og ønskelig Konkurrence med danske Produkter.

Men Vægttolden er i særlig Grad skiftet til at forhøje Beskyttelsen, og da den mindre hemlede Mand bruger de vægtigste Varer, saa falder Toldbyrden for denne, den største og vigtigste Varegruppe, der indbringer omtrent Fjerdedelen af hele Indførselstolden, procentvis tungest paa ham. (Se herom videre i Bilag 31 i Tillæget). Mindretallet vilde derfor anse det for ligefrem uretfærdigt, om man ikke ved en Revision af Toldloven tog tilbørligt Hensyn hertil ved for Manufakturgruppen i dens Helhed at foretage betydelige Nedsættelser, og særlig for Udgodspositionen, der omfatter den store Befolknings vigtigste Beklædning.

En udstrakt Benyttelse af Værditold overfor Manufakturvaregruppen vil vistnok i al Almindelighed erkendes for at være fuldt ud retfærdig. Mindretallet har ogsaa haft under Overvejelse at bringe Værditolden i Forslag, men har med Undtagelse af enkelte Punkter, hvor Vægt og Værdi staa i særligt Misforhold til hinanden, opgivet dette af Hensyn, som nærmere ere berørte i Mindretallets indledende Bemærkninger.

Naar der tales om, at Beskyttelsen er nødvendig for Arbejdernes Skyld, saa maa Mindretallet tage bestemt Afstand fra alle Betragtninger i den Retning. Uden at komme ind paa nogen videre Udvikling heraf, skal man her indskrænke sig til at bemærke, at høj Toldbeskyttelse fordyrer Livet for den Enkelte, altsaa ogsaa for Arbejderne, der selvfølgelig har Interesse i at kunne købe deres Livsforbrønde saaa billigt som muligt. Skulde de „beskyttes“, maatte det ske ved Forbud mod Indvandring af Arbejdere fra fremmede Lande. Men derom er eller bør der fornuftigvis ikke være Tale. Det